

Chương 14

Nhớ Nhung Nhung Nhớ

Thuần Khiết ra cửa đợi thang máy.

Phong Bính Thần đứng cạnh cô, cọ vai vào người cô: “Vẫn còn giận à?”.

Cô không quay sang mà nói: “Lần sau đừng để em xấu hổ như thế”.

Phong Bính Thần cố tình hiểu sai ý cô: “Lẽ nào yêu anh là một chuyện rất xấu hổ”.

Thuần Khiết hỏi lại: “Khả năng lí giải của anh kém như vậy sao?”.

Phong Bính Thần nhún vai rồi nói: “Cái tay Tiêu Úc Sơn kia cũng thật vô lễ”.

“Anh ấy là vậy, ai bảo anh kí hợp đồng với anh ấy”.

“Nghe có vẻ em rất hiểu anh ta?”.

“Em là fan của anh ấy, đã từng đọc tin tức về anh ấy, dĩ nhiên là biết một chút”.

“Sao em không quan tâm đến anh?”.

“Gần như ngày nào em cũng ở bên cạnh anh, như thế còn chưa đủ quan tâm sao?”.

“Anh thích ăn món gì?”.

“Những món ăn ngon”.

“Anh thích mặc quần áo gì?”.

“Hoa hòe hoa sói”.

Phong Bính Thần không còn gì để nói: “Cụ thể, chi tiết một chút có được không?”.

Đúng lúc ấy thang máy đến. Hai người lần lượt đi vào. Phong Bính Thần cũng không bận tâm bên trong có đông người mà tiếp tục hỏi: “Hãy nói xem em có ấn tượng thế nào với anh...”.

Nghe vậy, những người ở trong thang máy đều dồn mắt nhìn về phía họ. Thuận Khiết xấu hổ tới mức không còn gì để nói, quyết định vờ như không quen anh, nhìn thẳng về phía cửa thang máy.

Những người khác nhìn họ từ đầu đến chân, ánh mắt có chút nghi hoặc. Chàng trai thì phong độ, nho nhã, “nhan sắc” hơn người. Cô gái bên cạnh giản dị không có gì nổi bật, vẻ mặt lạnh lùng. Mặc dù cũng là một cô gái xinh đẹp, thanh tú nhưng thiếu vẻ kiêu diễm khiến người ta phải kinh ngạc, có vẻ như không tương xứng với chàng trai cho lắm.

Thuận Khiết rất nhạy cảm, dĩ nhiên là cô hiểu hàm ý của những ánh mắt ấy.

Thang máy xuống dưới, những người trong thang máy cũng mỗi người một ngã.

Họ bước ra đại sảnh, bỗng chốc cảm thấy một luồng khí nóng ập tới. Phong Bình Thần gọi điện bảo lái xe mang xe tới. Sau khi cúp máy, anh nhìn cô rồi nói: “Lúc nãy em không thèm để ý đến anh, khiến anh rất xấu hổ...”.

“Vậy thì chúng ta hòa”.

“Thì ra em rắp tâm muốn trả thù. Vậy bây giờ có thể trả lời câu hỏi của anh rồi chứ?”.

“Ừm...”. Thuận Khiết nghĩ một lúc rồi nói: “Ấn tượng tổng thể? Điều này cũng thật khó tổng kết. Khái quát nhất chính là bí ẩn. Chúng ta quen nhau cũng đã mấy tháng rồi nhưng ngoài việc biết anh rất giàu có, rất tự tin, phong độ, nho nhã, lịch thiệp thì em chẳng biết gì cả”.

Phong Bình Thần vốn tưởng rằng sẽ nghe thấy những lời không hay nên đã chuẩn bị tâm lí bị đả kích. Không ngờ cô lại còn khen vài câu nên hài lòng gật đầu và nói: “Em có thể dùng tất cả những từ tốt đẹp nhất mà em biết để nói về anh, anh tuyệt đối không thấy hổ thẹn. Em sẽ phát hiện những ưu điểm của anh là không thể kể xiết...”.

Nghe thấy những lời này, Thuận Khiết gằn như sụp đổ, vội vàng ngắt lời anh: “Hôm nay anh còn có kế hoạch gì khác không?”.

Phong Bình Thần nghĩ một lúc rồi hỏi lại: “Em là trợ lí của anh. Anh phải hỏi em mới đúng chứ”.

“Vậy sao, vậy thì em sẽ nói với anh là không có kế hoạch gì. Ba mươi ngày tiếp theo cũng không có bất kì kế hoạch gì...”. Cô nói rồi quay ngoắt một trăm tám mươi độ: “Ồ, xe đến rồi”.

Vừa nói dứt lời thì một chiếc siêu xe màu đen dừng lại trước mặt.

Lái xe bước xuống, nhanh chân đi vòng sang mở cửa xe cho họ. Đợi họ ngồi vào trong rồi đóng cửa, ngồi vào khoang lái, hỏi họ điếm đến. Thuận Khiết nói địa chỉ của mình.

Phong Bính Thần mỉm cười không nói gì.

Một lúc sau, chiếc xe đến dưới tòa nhà của cô. Cô xuống xe, đang định đi lên thì bị Phong Bính Thần gọi lại, đòi một nụ hôn chúc ngủ ngon. Thuận Khiết hôn anh xong, liền trêu chọc: “Em có cần hôn lái xe của anh không?”

Phong Bính Thần tức giận lườm cô: “Về nguyên tắc là không cần nhưng nếu em muốn vậy thì anh sẽ nhận hộ”.

Thuần Khiết vội lùi hai bước, vẫy tay tạm biệt anh.

Chiếc xe và anh đều quá chói lóa. Cô không muốn biến thành nhân vật nổi tiếng trong tòa nhà này.

Cô về nhà thay quần áo, ra tủ lạnh lấy một hộp sữa chua, sau đó bật laptop lên mạng, nhận mail, trả lời tin nhắn. Hơn tám giờ tối, thấy hơi đói bụng nên vào nấu cơm, xuống bếp làm hai món ăn thanh đạm. Sau đó đi tắm, mang laptop lên giường, xem phim Bác sĩ House M.D (1).

Cô rất thích anh chàng chua ngoa cay nghiệt, không mấy thiện cảm với mọi người này. Xét về một góc độ nào đó, cô cũng là một người như thế, không hi vọng gì về người, bảo vệ bản thân quá mức, thường là trước khi người khác vẫn chưa từ bỏ cô thì cô đã từ bỏ họ trước.

Cô thiếu tình yêu, khao khát tình yêu nhưng lần nào cái mà cô chờ đợi cũng là thất vọng, thất vọng rồi lại thất vọng, về sau cô thôi miên bản thân mình, nói rằng không cần tình yêu, dành hết toàn bộ thời gian mà người khác dùng để yêu đương vào học hành, từ chối rất nhiều cuộc hẹn. Đến tận năm cuối cùng mới bỗng nhiên tỉnh ngộ, dường như cần có một mối tình. Nhu cầu này phần nhiều là nhu cầu về sinh lí. Là một cô gái hiện đại, cô suy nghĩ khá thoáng về sex. Trước khi tình yêu chân thành tới, không có lí do gì để trói buộc bản thân. Có một số người chờ đợi cả đời cũng không có được cái gọi là tình yêu chân thành. Cô và Trác Việt yêu nhau nhưng lại thiếu lửa, chỉ có thể nóng đến bảy mươi độ, không thể tiến thêm một bước.

Trong lòng cô có một phòng tuyến.

Phòng tuyến này là khu vực cấm của cô, chỉ mở ra với một số ít người. Trác Việt đã từng là người có thể đột phá phòng tuyến này nhưng anh chưa bao giờ bày tỏ ham muốn khám phá. Bây giờ Phong Bính Thần lao vào khu vực cấm khiến cô cảm thấy lo sợ. Đó là lớp vỏ bảo vệ cuối cùng cho tâm hồn yếu ớt của

cô. Chia tay với Trác Việt dĩ nhiên là rất buồn nhưng lớp vỏ này vẫn hoàn chỉnh. Bây giờ lớp vỏ này bị mở ra, còn cô thì chưa xác định có thể chấp nhận được hậu quả mà nó mang lại hay không. Cô vốn thiếu cảm giác an toàn, lại có một trái tim bi quan. Tất cả mọi chuyện đều suy nghĩ rất tiêu cực.

Cô biết khi một cô gái bình thường đứng bên cạnh một chàng trai ưu tú, nếu anh ta thật lòng yêu cô ta thì cô ta còn có thể chia sẻ ánh hào quang của anh ta. Nếu anh ta không yêu cô ta thì cô ta sẽ vĩnh viễn nấp dưới cái bóng của anh ta. Cho dù là tình huống nào thì cũng phải vứt bỏ một phần cái tôi, thậm chí là một phần lớn. Còn cô thì không xác định được giới hạn của mình ở đâu.

Gần sáng, Tường Vi và Tiêu Châu cùng Online. Cả ba cùng thông báo tình hình gần đây. Tường Vi bận rộn với công việc, Tiêu Châu bận rộn yêu đương, đồng thời đã đến mức bàn đến chuyện kết hôn. Tốc độ thần tốc như vậy khiến Thuần Khiết khá kinh ngạc.

Nói chuyện phiếm nửa giờ, cuối cùng đến lượt họ “tra khảo” Thuần Khiết. Lúc nào cũng vậy, thường là họ nói trước, sau đó mới đến lượt cô. Cô luôn là người cuối cùng.

Thuần Khiết vốn định nói về Phong Bình Thần nhưng hai cô bạn thân đều tập trung tinh lực hỏi về cuộc sống của Tiêu Úc Sơn. Quả thực cô không có gì để nói. Cho dù là đại minh tinh thì ngày nào cũng không thể thiếu được mấy chuyện như ăn uống ngủ nghỉ. Họ làm những chuyện đó chưa chắc đã đẹp hơn người bình thường, quả thực chẳng có gì đặc biệt. Nhưng cô cùng Tiêu Úc Sơn đi tuyên truyền hơn chục ngày. Nếu nói không có một chút thông tin nào thì cũng không được. đành phải nói một chút về việc chi tiêu hàng ngày. Vậy mà họ cũng hào hứng lắng nghe. Điều này đã một lần nữa chứng minh rằng đam mê thần tượng đúng là không phân biệt tuổi tác, giai cấp.

Buôn chuyện một hồi, họ lại hỏi về bộ phim mà Tiêu Úc Sơn thủ vai chính. Chuyện này thì Thuần Khiết có biết đôi chút, liền nói về đạo diễn của bộ phim là Tống Ngải Lâm, hỏi hai cô bạn thân có biết người này không. Họ đều là những người đam mê điện ảnh. Nhưng Tiêu Châu lại hứng thú với những bộ phim độc lập, phim thực nghiệm. Cô nói đạo diễn Tống đã từng quay hai bộ phim về chủ nghĩa nữ quyền, rất hay, chuyển sang phim thương mại cũng rất hay. Chỉ lo cho Tiêu Úc Sơn, không biết anh ta có thành công được không.

Thuần Khiết cảm thấy cuộc nói chuyện đã đi quá xa so với mong muốn ban đầu của mình, nhìn thời gian ở phía dưới màn hình, không kìm được ngáp dài, bèn chúc họ ngủ ngon rồi tắt máy tính đi ngủ.

Ngày hôm sau thức dậy, nhìn đồng hồ thì đã là trưa.

Cô nằm ì trên giường mấy phút rồi mới dậy đun nước pha cafe. Đây là thói quen từ hồi còn đi học, thường xuyên thức đêm, sáng hôm sau thức dậy cần một cốc cafe để lấy tinh thần.

Cô nhận được lời nhắn của Phong Bình Thần: Anh có việc phải về London mấy hôm. Vậy là không cần phải làm trợ lí nhàn rỗi nữa rồi. Cô vui mừng bật loa, mở ca khúc của ban nhạc U2⁽²⁾, sau đó vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, ném quần áo bẩn vào máy giặt, đeo găng tay bắt đầu cọ rửa.

Sau khi xong xuôi, cảm thấy hơi đói bụng, mở tủ lạnh thì thấy thức ăn thừa tối qua, liền đổ vào thùng rác, sau đó ra ngoài ăn trưa. Cô thay chiếc váy vằn đen trắng, tay cầm ô, đi đến quảng trường mua sắm gần nhất. Gần đó có mấy nhà hàng rất ngon, còn có một siêu thị cao cấp, có thể giết thời gian.

Cứ nhàn rỗi, ngày đêm đảo lộn như thế hết ba ngày, không khỏi cảm thấy nhàm chán.

Cô nghĩ Phong Bình Thần đi London đến điện thoại cũng không gọi lấy một cuộc, tin nhắn cũng không nhắn lấy một tin, không tìm được nghi ngờ thành ý của anh. Mặc dù cô không chấp nhận lời tỏ tình của anh nhưng nếu lời tỏ tình của anh không xuất phát từ tấm lòng chân thật mà là giả dối thì cô sẽ cảm thấy mình bị lừa dối, cảm thấy không thoải mái.

Nguy hiểm hơn là cô phát hiện mình có chút không quen khi không có anh ở bên.

Cô chưa bao giờ dựa dẫm vào người khác. Cho dù là lúc yêu Trác Việt nồng cháy nhất, cô cũng chưa từng có cảm giác một ngày không gặp như cách ba năm. Trước đây anh ta đi công tác mười ngày, nửa tháng là chuyện bình thường. Cô không hề cảm thấy thời gian trôi đi chậm chạp. Bây giờ chẳng qua Phong Bình Thần mới đi có hai ngày mà cô đã không quen rồi.

Quả là nguy hiểm.

Cô mê đắm vẻ đẹp của anh, cuối cùng khiến mình lún sâu vào đó. Nhưng cô thiếu tự tin và cảm giác an toàn để bắt đầu mối tình này, vì thế cố gắng tránh né, không nghĩ đến nó.

Trong cái thành phố nổi tiếng phồn hoa này, cô có một người yêu đã chia tay, vài người bạn học và đồng nghiệp. Người thân duy nhất của cô là bố nhưng tính cách của họ quá giống nhau, vì thế quan hệ không được tốt lắm. Ông lúc nào cũng tỏ vẻ uy nghiêm, còn cô thì tự nhận đã nhìn thấu ông. Ông có một gia đình hoàn chỉnh ở thành phố T cách đây không xa. Nhưng trong gia đình đó không có vị trí của cô.

Cuộc sống của cô giống như lời bài hát mà một nữ ca sĩ đã từng hát: Một mình tôi sống và đi du lịch, đi khắp mọi nơi. Một mình đọc sách, viết thư, một mình nói chuyện, tâm sự.

Cô thích cuộc sống một mình, đôi khi cũng khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn, buồn tẻ, cần một ý chí vô cùng lớn lao để chống lại nỗi cô đơn này, dùng tất cả những cách làm thú vị, hiệu quả để chuyển hướng cảm xúc. Một khi thất bại sẽ nảy ra ý nghĩ tự sinh tự diệt. Tuy nhiên, cho dù là buồn đau tột độ, không tìm được một lí do để sống, chỉ cần ngày hôm sau mặt trời vẫn lên cao thì phải lấy lại tinh thần, hòa mình trong ánh mặt trời.

Cô là vậy, rất nhiều người cũng như vậy. Trong thành phố này có hàng nghìn hàng vạn thanh niên trai gái, cuộc đời của họ cô đơn buồn tẻ. Nói theo cách của Marguerite Duras⁽³⁾ thì là, họ sống dựa vào sự tuyệt vọng mà thành phố này “bài tiết” ra. Vì thế cái chết của họ giống như bị thành phố này đầu độc.

Cô ngồi bên cửa sổ, vừa uống trà vừa xem một cuốn tạp chí cũ, nhưng mắt thì lại nhìn ra ngoài. Nhìn từ góc của cô có thể thấy phòng tập thể hình ở phía đối diện, có mấy người đàn ông đang chạy trên máy chạy bộ. Cô cũng đã từng tập yoga ở đó nửa năm. Về sau vì công việc quá bận rộn nên bỏ dở giữa chừng.

Mùa hè này, cô mất đi một mối tình rồi lại rơi vào một mối quan hệ khó xử. Quả thực rất có cơ và lí do để buông thả bản thân. Có điều theo cách nói của chuyên gia là những người mới tốt nghiệp đi làm thường sẽ phải trải qua một thời kì mệt mỏi trong hai năm đầu. Áp lực mọi phía sẽ khiến họ nảy sinh cảm giác thất bại.

Tình hình của cô có lẽ cũng có thể quy nạp vào đó. Cho dù nỗ lực gấp trăm lần thì cũng không địch lại được những người có quan hệ, có địa vị. Những người thường xuyên tăng bốc, nịnh nọt cấp trên thì bản thảo cũng dễ dàng được duyệt hơn. Các ngành các nghề đều phải có quan hệ, dựa vào quan hệ. Cô không giỏi tăng bốc, xu nịnh. Cách sống của cô không thích hợp với xã hội này.

Vì những điều đã trải qua từ khi còn nhỏ, cô thất vọng về con người, dường như đã nhìn thấu mọi chuyện trong cuộc đời. Nhưng cái cách nhìn thấu cuộc đời vô tận này vẫn chỉ là vẻ bề ngoài nông cạn. Tận sâu trong đáy lòng cô vẫn mang nỗi mong chờ về con người, về cuộc đời. Một nỗi mong chờ ngây thơ, trong sáng. Cũng vì chút ngây thơ này mà trông cô rất đáng yêu.

Không biết là đã xem quá nhiều bộ phim lãng mạn hay vì lí do gì mà cô có vẻ lí tưởng hóa tình cảm một cách quá mức, mong chờ sự thấu hiểu một cách tuyệt đối theo kiểu lòng đã hiểu lòng, không cần nói cũng biết đối phương đang nghĩ gì. Đáng tiếc là con người bây giờ quá bận rộn, quá mệt mỏi, không có nhiều thời gian và sức lực để khám phá, tìm hiểu thế giới tâm hồn của người

khác. Tường Vi đã từng trêu cô một cách cay nghiệt, nói cô nên tìm một người tình ma cà rồng.

Ma cà rồng lúc nào cũng trẻ trung, điển trai, học rộng tài cao, lại có thể đoán được suy nghĩ của người khác, rất hợp với cô.

Bây giờ xuất hiện một Phong Bính Thần, mặc dù không có tài nhìn thấu tâm tư giống như ma cà rồng nhưng các mặt khác lại hoàn mỹ tới mức không chệ vào đâu được. Vui vẻ, hài hước, ân cần, thành thực nhưng lại không mất đi vẻ chân thật. Đúng là đời nào kiếp nào mới gặp được. Chuyện tốt đẹp như trong mơ vậy. Cô cần một chút tin xấu để đánh thức bản thân.

Nghĩ đến việc Phong Bính Thần không nhắn tin gọi điện cho cô chưa chắc đã không phải là chuyện tốt. Nó sẽ giúp cô sớm tỉnh mộng.

Nhưng cô lại không kiềm chế được muốn suy đoán về hành tung của anh. Không đến nỗi bận tới mức ngay cả thời gian gọi điện, nhắn tin cũng không có chứ.

Cô không hiểu được, trong lòng cảm thấy bức bối. Ngồi trước máy tính cả buổi chiều, chỉ viết được vài chữ rồi lại đóng lại, ra giá sách lấy một cuốn tiểu thuyết của Sidney Sheldon ⁽⁴⁾, giở được hai trang lại thấy bức bối. Dường như giữa trang sách có một hàng chữ ảo đang nhảy múa, tất cả đều là ba chữ Phong Bính Thần.

Trái tim của cô như đang bị điều khiển, không thể không nghĩ tới anh.

Đọc sách vốn là cách để cô lấy lại bình tĩnh, chuyển hướng cảm xúc. Bây giờ cũng không linh nghiệm nữa. Cô không biết làm thế nào, đành phải lấy một tấm vải trong tủ, bắt đầu luyện yoga.

Đúng lúc ấy, bỗng nhiên chuông cửa reo.

Khoảnh khắc ấy, trái tim cô như ngừng đập. Cô đứng dậy mở cửa, đi được hai bước lại quay lại, đứng trước chiếc gương trên tủ quần áo chỉnh trang nhan sắc, sau đó mới ra mở cửa.

Bên ngoài là nhân viên chuyển phát nhanh.

Cô bỗng thấy chán nản, đồng thời không thể kìm nén được nỗi thất vọng hiện ra trên khuôn mặt, thậm chí không buồn hỏi bưu kiện từ đâu mà kí nhận luôn.

Mở ra thì thấy một bộ váy dạ hội màu xanh nhạt, nhạt hơn màu xanh da trời. Ngoài ra còn có một hộp giày, bên trong có một đôi giày da ton sur ton, buộc dây, cao gót, mũi nhọn.

Cô lấy chiếc váy ra xem, tay dài, cổ tròn, trước ngực thêu một bông hoa, dài qua gối, kiểu dáng đơn giản, không cầu kì hoa lá, rất hợp ý cô. Cho dù là chất liệu hay các đường cắt may đều là số một. Nhưng không có mác, không biết là của hãng nào.

Trong số những người cô quen, ai gửi bộ váy này cho cô nhỉ?

Cô mỉm cười, bóng đen giăng phủ trong lòng cũng tan biến, không kìm được muốn xỏ chân vào đôi giày để cảm nhận một chút. Lúc ấy, bỗng nhiên cô phát hiện bên trong giày có một hàng chữ màu trắng, nhìn kĩ một chút thì thấy phiên âm tên của cô, CHUNJIE. Xem ra đôi giày này cũng là đặt riêng cho cô.

Cô lại lấy váy vào phòng ngủ mặc thử, vừa như in. Anh nắm rõ số đo của cô như vậy không khỏi khiến cô cảm thấy nóng mặt.

Có điều anh gửi hai món đồ này là muốn bày tỏ điều gì? Máy ngày hôm nay đến điện thoại anh cũng không gọi, cô nên ném những món đồ này đi. Nhưng bộ váy đẹp đẽ, tinh xảo như thế này, sao nữ ném ra ngoài được? Thế mà bình thường cô cũng có mặt mũi để nói mình không thích quần áo đẹp.

Trong gương là màu xanh da trời nhạt, một màu sắc rất thanh tịnh, giống như bầu trời trong buổi chiều mùa hè, trong sáng, trầm tĩnh, tôn lên khí chất của cô, mang một vẻ lạnh lùng sâu lắng nhưng lại không mất đi nét nho nhã, phóng khoáng. Hơn nữa nghe nói trong đạo Hồi, màu xanh da trời là màu của sự thuần khiết.

Quả thực Thuần Khiết không có lí do gì để không thích bộ váy và đôi giày này.

Cô vui đúng hai giờ đồng hồ, sau đó mới dần dần bình tĩnh trở lại, bắt đầu suy ngẫm về niềm vui của mình. Nhưng suy nghĩ lại là một trải nghiệm rất không vui, chẳng mấy chốc đã bị cô gạt ra khỏi đầu và tiếp tục vui mừng với món quà vừa nhận được.

Đến tận gần sáng Phong Bính Thần mới gọi điện.

Thuần Khiết vừa rửa mặt, đắp mặt nạ, nằm trên giường xem tin tức. Nhìn thấy tên người gọi hiện trên màn hình, bỗng chốc trong lòng có cảm giác xốn xang. Cô hít một hơi thật sâu, điều chỉnh tâm trạng, sau đó mới nhấn nút nghe. Giọng nói của anh ản chứa vẻ mệt mỏi.

“Có làm phiền em không?”.

“Anh nói xem?”. Thuần Khiết hỏi lại.

“Biết là có thể em đã ngủ rồi nhưng vẫn không tìm được muốn gọi cho em...”.

“Vậy sao, nhưng anh đã nhìn được nhiều ngày như vậy rồi mà...”.

“Ừm, em đang giận anh sao?”.

“Đâu dám”.

“Ha ha”. Anh bật cười: “Xin lỗi, mấy ngày hôm nay anh hơi bận”. Nhưng một lát anh lại hỏi: “Những ngày anh không có ở bên, em làm những gì?”.

“Chẳng làm gì cả”.

“Có tin gì mới không?”.

“Nắng nóng kéo dài có được tính không?”.

“Ha ha...”.

“Vì sao anh tặng quần áo cho em?”.

“Lẽ nào bắt anh phải tìm một lí do đường hoàng thì mới có thể tặng quần áo cho em sao?”.

“Em không có gì để báo đáp...”.

“Đối với anh, có thể tìm được một người để mình thật lòng cho đi còn quan trọng hơn bản thân điều đó. Em hiểu ý anh chứ?”.

Dĩ nhiên Thuần Khiết hiểu ý anh. Biển người mênh mênh, có thể gặp được người nói ra ba chữ đó xuất phát từ đáy lòng đã là có phúc lớn rồi. Nếu mình cũng có tình cảm với người đó thì đúng là món quà ăn trộm của Thượng Đế, quá xa xỉ. Đúng vậy, cô hiểu ý của anh, nhưng cô lại dùng sự tự ti và lòng tự tôn quá mức của mình để xây một bức tường thật cao. Với mình hay với người khác thì đều là một việc làm rất tàn nhẫn.

Cô không muốn tiếp tục chủ đề này, liền hỏi: “Anh đang ở đâu?”.

“Đang trên đường, sắp đến khách sạn rồi”.

“Vừa xuống máy bay à?”.

“Ừm”. Phong Bính Thần đáp lại một tiếng: “Muộn rồi, em nghỉ đi”.

“Vâng”.

“Sáu giờ tối mai anh đến đón em”.

Thuần Khiết định hỏi vì sao nhưng nghĩ lại lại không hỏi nữa, ngoan ngoãn đáp lại một tiếng. Hai người đã lâu không gặp, gặp mặt mà còn phải tìm lí do thì cũng thật vô nhân đạo.

Sau khi cúp máy, cảm giác buồn ngủ cũng tiêu tan. vò não quá hưng phấn, khó mà ngủ được. Đến tận gần sáng mới mơ màng thiếp đi.

Hôm sau thức dậy Thuần Khiết thấy đói bụng, lập tức vào nhà vệ sinh tắm rửa, gội đầu, sấy tóc, sau đó ngồi trước gương, vừa nghe nhạc vừa trang điểm, bày tất cả bộ mỹ phẩm mà bình thường không dùng đến ra bàn nhưng phát hiện chỉ có một số ít có thể dùng được.

Da cô trắng mịn, không tì vết, màu da rất đều, cơ bản không cần dùng kem che vết thâm. Đôi mắt là chỗ đẹp nhất trên khuôn mặt cô, ngoài kính áp tròng, hoàn toàn không cần trang điểm. Nhưng không có người phụ nữ nào hài lòng 100% về khuôn mặt của mình. Vì thế cô vẫn đánh mắt, đánh má, nhưng làm thế nào cũng không hài lòng, lãng phí rất nhiều bông trang điểm.

Tâm trạng e thẹn phần khởi này ngay cả thời thiếu nữ cũng chưa từng có. Thật sự rất cuồng nhiệt.

Đến tận hơn ba giờ chiều, cuối cùng cô cảm thấy bụng trống rỗng, liền đi vào bếp lấy sữa và bánh mì trong tủ lạnh để ăn, rồi gặm một quả táo. Sau đó mở laptop, lên mạng giết thời gian.

Nhóm đồng nghiệp trên MSN đang bàn tán sôi nổi. Cô vừa đăng nhập, Lisa liền gửi một trang web: “Hôm nay công tử Đường Ca Nam tổ chức hôn lễ...”.

Thuần Khiết nhìn thấy thông tin này, bỗng chốc một ý nghĩ lóe lên trong đầu. Cô ngồi thẳng người, mắt tròn tròn, ngón tay lướt trên bàn phím như bay: “Hôm nay là thứ sáu?”.

Lisa gửi biểu tượng chế nhạo: “Cậu đúng là quá hồ đồ? Thứ mấy cũng không biết”.

Thuần Khiết có chút hoang mang.

Hôm nay là ngày Đường Ca Nam và Phong Bình kết hôn. Phong Bình Thân lại nói sáu giờ tối đến đón cô, không phải là... Lẽ nào bộ váy và đôi giày này là vì tối nay? Điều này mới thật sự là quá bất ngờ. Cô tròn mắt há mồm, gõ liên tiếp hai từ: “OMG! OMG (°)!”.

Tô San gửi hai dấu chấm hỏi.

Lisa cũng hỏi: “Sao thế?”.

Thuần Khiết không để ý đến họ nữa, vội vàng mở trang web, đọc thông tin về hôn lễ đó.

Cho dù hôn lễ này đã sớm được báo chí đưa tin dồn dập nhưng không hề tổ chức hoành tráng mà tất cả đều rất đơn giản. Ngoài người thân, bạn bè hai bên thì không mời những vị khách khác. Trong giới thương nhân chỉ có chủ tịch hội đồng quản trị của khách sạn Thời Quang và con trai Phương Quân Hạo. Nhà thiết kế thời trang nổi tiếng Dịch Nhĩ Dương là bạn thân của cô dâu chú rể, mười giờ sáng lái xe đến biệt thự.

Hôn lễ được tổ chức tại biệt thự sang trọng ở Thanh Đảo, mấy chục vệ sĩ bảo vệ. Mặc dù vậy vẫn khó tránh được sự nhiệt tình của các phóng viên. Bên ngoài khu biệt thự có rất nhiều phóng viên của các báo. Vì thân phận của cô dâu Phong Bình rất bí ẩn nên họ đặc biệt quan tâm tới người thân, bạn bè của cô dâu trong buổi hôn lễ.

Thuần Khiết biết Phong Bình Thân là một trong số người thân của cô dâu nhưng trên mạng không có ảnh của anh, trong khi có vài bức ảnh của Phương Quân Hạo, bên dưới có rất nhiều người mê đắm anh ta. Dịch Nhĩ Dương cũng là anh chàng tài sắc song toàn hiếm có. Hai người này đã lấy đi không ít ánh hào quang của cô dâu chú rể. Đây cũng là hiện tượng bình thường. Chàng trai độc thân giàu có kết hôn, những cô nàng mê đắm anh ta phải tìm vật thay thế, giống như trong hôn lễ truyền thống, người được các anh chàng để ý nhiều nhất luôn là những phù dâu.

Phần lớn những bức ảnh trong bài báo là hình ảnh trang trí bên ngoài biệt thự, công hoa, trái tim kết từ những quả bóng bay... tất cả đều được bài trí rất đẹp, rất có không khí. Cô dâu mặc váy cưới trắng muốt, đẹp tựa tiên nữ; chú rể diện trai, phong độ ngời ngời. Đúng là một cặp trời sinh.

Vì trước đó tạp chí Feel đã đưa thông tin rất chi tiết về chiếc váy cưới của cô dâu nên mọi người đều tập trung chú ý vào trang sức của Phong Bình và người thân, bạn bè. Buổi party lần trước mà cô tổ chức gây chấn động toàn cầu, mọi người vẫn nhớ như in. Lần này là hôn lễ của mình, là thời khắc quan trọng nhất trong cuộc đời, chắc chắn sẽ có nhiều khách quý. Nhưng thật bất ngờ là không có “nhân vật máu mặt” nào xuất hiện khiến mọi người thất vọng.

Đọc xong bài báo này, Thuần Khiết không còn mong đợi cuộc hẹn tối nay nữa.

Cô để mình bình tĩnh hai phút, sau đó lấy điện thoại, gọi điện cho Phong Bình Thân.

Người nghe máy là một người đàn ông nói tiếng Trung không được lưu loát lắm: “Tôi là trợ lý của cậu Phong. Bây giờ cậu ấy không tiện nghe điện thoại. Có chuyện gì có thể nói với tôi”.

“À...”. Thuần Khiết chần chừ một lúc rồi nói: “Vậy thì xin ông hãy nói lại với anh ấy, bỗng nhiên tối nay tôi có chuyện đột xuất, không thể...”.

“Cô là cô Chân đúng không?”. Đối phương phản ứng rất nhanh.

“Đúng vậy, tôi...”.

“Xin cô chờ một chút!”.

Thuần Khiết đợi một lúc, giọng nói của Phong Bính Thần vang lên trong điện thoại, điệu cười có vẻ không nghiêm túc: “Nóng lòng muốn gặp anh sao?”.

“Đừng đùa nữa”. Thuần Khiết đi thẳng vào vấn đề: “Tối nay anh muốn em cùng anh tới bữa tiệc sao?”.

“Đừng từ chối anh”.

“Anh điên à? Sao em có thể dự tiệc được. Em là ai chứ?”.

“Coi như là bạn gái của anh”.

“Cho dù em là bạn gái của anh, em cũng sẽ không đến dự tiệc”.

“Vì sao?”.

“Vì...”. Cô im lặng hai giây rồi nói với giọng điệu rất ôn hòa: “Vi em không quen bị người ta chú ý, không quen trở thành tâm điểm. Nếu em đứng cùng với anh, chắc chắn sẽ phải đối diện với ánh mắt của mọi người, như thế em sẽ cảm thấy không tự nhiên...”.

“Nhưng em biết không?”. Bỗng nhiên giọng nói của Phong Bính Thần trở nên rất dịu dàng, sâu lắng: “Lúc em bối rối, đứng ngòì không yên lại có một vẻ đẹp rất đặc biệt”.

Thuần Khiết bật cười: “Trời ơi! Để đạt được mục đích, những lời củ chuối như thế anh cũng nói ra được...”.

Phong Bính Thần thở dài: “Đây không phải là nịnh em. Chỉ có lúc ấy, em mới càng cần anh đứng cạnh em hơn. Hãy tin anh, Thuần Khiết, có một số chuyện không cần nghĩ quá nhiều, chỉ cần nghe theo những suy nghĩ chân thực trong trái tim em...”.

Thuần Khiết im lặng một lúc rồi nói: “Chuyện này quá đột ngột, em không có một chút chuẩn bị nào, em...”.

Phong Bính Thần ngắt lời cô: “Em không cần chuẩn bị gì cả. Em chỉ cần đứng bên cạnh anh, không cần phô diễn hay ứng phó với bất kì ai. Người duy nhất em cần quan tâm, chính là anh”.

Thuần Khiết lại im lặng hai giây rồi nói: “Thôi được, em đi thay quần áo”.

Phong Bính Thần mỉm cười hài lòng.

Sáu giờ tối, một chiếc Lincoln màu đen đỗ dưới tòa nhà của Thuận Khiết.

Phong Bính Thần trong bộ complet sang trọng đứng cạnh xe, nhìn Thuận Khiết trong bộ váy màu xanh da trời nhạt thướt tha bước tới. Dưới ánh đèn màu trắng, bộ váy màu xanh nhạt của cô trông giống như một dòng nước trong vắt uồn lượn. Mái tóc đen bóng mượt bay bay theo bước chân của cô. Trông cô thật rực rỡ, nổi bật, toát lên dáng vẻ rạng ngời, vẫn chưa đến trước cửa, anh bảo vệ trẻ trung, cao lớn đã mở cửa cho cô. Cô mỉm cười, gật đầu cảm ơn.

Phong Bính Thần nhìn cô, bỗng nhiên trong đầu lóe lên một ý nghĩ: Có lẽ vẻ yên tĩnh của cô chỉ là một sự nguy trang, bên trong ẩn chứa một vẻ hoa lệ, rực rỡ khó có thể phát hiện được.

Cô đi đến trước mặt Phong Bính Thần, sau đó đứng lại, nhìn anh mỉm cười.

Anh khẽ cau mày, nói đùa với cô: “Xem ra bảo vệ ở đây cũng là fan của em”.

Thuận Khiết không nói gì nhưng lại nhếch môi cười. Cô tô son bóng màu hồng phấn, đôi môi căng mọng, dường như tỏa ra hương thơm thanh dịu của hoa sen Giang Nam, khiến Phong Bính Thần nhìn mà ngây ngất.

Hai người vào trong xe, nhìn nhau không nói gì.

Trước ánh mắt rực lửa của anh, Thuận Khiết có chút e thẹn, nhưng vẫn nhìn thẳng vào anh. Anh mặc complet đen, trông anh anh tuấn hơn cả chú rể mà cô vừa nhìn trên mạng. Đôi mắt và mái tóc xoăn của anh, những ngón tay dài và mảnh, đôi chân thẳng tắp, giống như một cục nam châm to lớn thu hút ánh mắt cô, khiến cô không biết phải làm thế nào.

Khuôn mặt của anh đẹp hơn bất cứ lúc nào trước đây. Ánh mắt của anh hùng hực tới mức khiến cô mê đắm. Cô nhớ anh, cho dù lúc này anh ngồi ngay trước mặt cô nhưng trong lòng cô vẫn trào dâng nỗi nhớ.

Phong Bính Thần cũng nhìn cô.

Cô trang điểm rất đẹp, đôi lông mày đen, đôi môi đỏ mọng, làn da trắng nõn nà, từng màu sắc đều thuần túy đến cực điểm, khiến cô mang trong mình một nét gợi cảm tinh tế. Đúng vậy, vẻ đẹp của cô ẩn chứa sát khí. Tình cảm của cô cũng mang mùi gươm đao, phải cẩn thận thăm dò và phòng bị, khảo nghiệm, phòng thủ. Cô im lặng kiềm chế bản thân, nhưng đằng sau vẻ im lặng ấy không phải là dịu dàng, mà là ngoan cường.

Nếu tình yêu là một canh bạc thì chắc chắn cô là con bạc bình tĩnh nhất. Trước khi chưa suy nghĩ kỹ lưỡng, tính toán kỹ càng thì quyết không chịu vung tay. Muốn dụ dỗ con bạc này nhanh chóng quyết định, e rằng phải dùng thủ đoạn bí ối một chút.

Nghĩ đến đây, Phong Bính Thần không khỏi nhếch mép cười. Nét cười từ đôi môi gợi cảm của anh lan rộng, cuối cùng hội tụ trong đôi mắt mê hồn.

Thuần Khiết hỏi: “Cười cái gì?”.

Phong Bính Thần không trả lời câu hỏi: “Bộ váy rất hợp với em, coi như tìm đúng chủ rồi”.

Thuần Khiết đỏ mặt, đôi mắt đẹp rù xuống, khóe miệng khẽ nhếch lên, như cười như không. Phong Bính Thần nhìn dáng vẻ e thẹn, nhút nhát của cô, ngửi mùi hương thơm dịu phảng phất trên người cô mà không khỏi say đắm, cúi đầu hôn lên má cô.

Thuần Khiết khẽ giật mình, nhìn anh một lúc, sau đó đưa tay vuốt ve khuôn mặt của anh, ngón tay lướt theo những đường nét của anh. Vẻ đẹp tuyệt mỹ này là cội nguồn tội ác mà cô cam tâm lún sâu, là thuốc độc ăn sâu trong linh hồn, không có thuốc giải.

Lâu ngày không gặp, hai người đều mang trong mình nỗi nhớ nhung và thương yêu sâu đậm. Họ hôn nhau say đắm, cuồng nhiệt. Thuần Khiết “bùng cháy” nhưng vẫn có chút dè dặt, ngược mắt nhìn ghé trước, phát hiện ghé trước và ghé sau đã được ngăn cách. Phong Bính Thần rời xa đôi môi của cô, nhưng tay vẫn vòng qua eo cô, mỉm cười hỏi: “Uống rượu không?”.

“Em không muốn bữa tiệc vẫn chưa bắt đầu mà đã say khướt rồi”.

“Anh sợ em say nắng...”. Giọng nói của Phong Bính Thần đây ẩn ý.

Thuần Khiết lườm anh, giơ tay chỉ bảng đo nhiệt độ: “Nhiệt độ trong xe chỉ có hai mươi lăm độ, em làm sao mà say nắng được?”

Phong Bính Thần cầm tay cô, vừa hôn vừa mỉm cười nói: “Điều này khó nói lắm, anh căn cứ vào triệu chứng trên cơ thể em để phán đoán mà. Mặt em đỏ quá”.

Giọng nói và hành động của anh đều rất gợi tình. Thuần Khiết lại bối rối, khẽ đánh anh rồi nũng nịu: “Đừng đùa nữa, em mắt hai tiếng mới trang điểm xong, chắc chắn bị anh làm cho nhoe nhoét rồi”.

“Vậy sao, để anh xem nào”.

Thuần Khiết ngẩng mặt nhìn anh, anh cúi xuống nhìn và nói: “Đợi đến khách sạn rồi trang điểm lại”.

“Vì sao?”.

“Bây giờ trang điểm cũng vô ích, bởi vì anh muốn...”. Anh ghé sát vào tai cô thì thầm. Thuần Khiết nghe mà tái mặt, chỉ muốn chạy trốn khỏi anh nhưng Phong Bích Thần phản ứng nhanh hơn, nhanh chân nhanh tay ghì chặt cô vào người mình.

“Anh điên à?”. Thuần Khiết cố tình sa sầm mặt xuống quát anh. Vừa nói vừa nhúc nhích, muốn vùng vẫy. Nhưng Phong Bích Thần đâu có cho cô vùng vẫy. Nhiệt độ trong xe dường như bỗng chốc tăng cao đột ngột. Phong Bích Thần thấy tai và cổ cô đỏ bừng, không khỏi nhếch mép, khẽ thổi vào tai cô. Trong nháy mắt, ham muốn trong cơ thể Thuần Khiết trỗi dậy với một sức mạnh không thể cưỡng lại được...

Chú thích:

(¹) Bác sĩ House M.D: Đây là một bộ phim hành động hài rất nổi tiếng của Mỹ do David Shore đạo diễn.

(²) U2 là một ban nhạc rock đến từ Dublin, Ireland, được thành lập năm 1976 khi các thành viên còn ở tuổi vị thành niên với một kiến thức âm nhạc còn nhiều giới hạn. U2 đã bán được hơn 140 triệu album trên toàn thế giới và đã giành được nhiều giải Grammy hơn bất kì ban nhạc nào khác.

(³) Marguerite Duras (1914-1996) là một nhà văn, đạo diễn người Pháp nổi tiếng.

(⁴) Sidney Sheldon (1917-2007) là một tiểu thuyết gia người Mỹ từng đoạt giải của Viện Hàn Lâm nghệ thuật Mỹ, là một kịch gia và một người viết kịch bản phim và chương trình truyền hình chuyên nghiệp.

(⁵) OMG - Oh my God.